

HARC A DAGÁLLYAL

KOVÁCS NÁNDOR

TANULMÁNYVERS ÖNMAGAMÉRT

Élj könnyedén.
Ne bújj a távoli égbe,
a zsákok közt ne reszkess:
hallgat a messze, nem hí
és nem húzza ki nyúlánk derekát.
Gondolj magadra.
A hókaparók groteszk bukfencet
vetnek, és elnyeli őket a hóvihar.
Ez is költészet, ha süppedő is,
mert mért kellene mindig
törlőgumikkal maszatolni
az apró tévedéseket,
melyek kisebb-nagyobb nyomtávról
mégiscsak minket és csakis minket
jellemeznek.
Hagyd a pusztulást. —
Akarj merészebbet.

HARC A DAGÁLLYAL

A délelőtt még elmúlik kószálással,
a délután napozással
a sziklák tövén.
A madarak is így ívelik át
a tengert, és csak a diagram

lány görbéje marad a képen.
(Ez itt a július emléke,
a júliusé hetvennégyből).
Elpusztulnak a sós illatok,
vagy most vállnak érdekesebbé?
Csak biztos erővel győzhető le a dagály —
kutatok barátom szavai közt.
Nem leszek hát elnéző, mint e
beözönlő víz sem az
a megkésétt fürdőzőkkel,
gondtalanul magukra hagyott
hajókkal, csónakokkal.
Nyelvem hegyén ánizsmag-morzsát
érzek, apró kavicsokat.
Honnan e tömény ízlövedék,
mi beléhasít (oly élesen és ijesztően)
e fehérre mosott éjszakába.
És megjött a dagály.
Lassan, észrevétlen.
Először láttam megnőni a tengert.
Morajlott, és hörgött, dobálta
a testét, mint fuldokló, ki nem kap
levegőt. Bámultam e régi,
nagyon régi törvényt, és hallgattam,
mint ki nem remél. Kapaszkodtam
a semmi gyökerébe: hagyló koppant
a part szegélyén.
Megtört végül
az egyenetlen küzdés.
És mélyen, bent a vízről
bántó fénnel nézett
az őrtorony.

BÚCSÚ KÉT VÁROSTÓL

(A kisebbtől)
Tulajdonképp nem búcsú —
rángás: ökrődés,

mely minden reggel kísért.
Ledobom a zsíros,
elnyűtt inget.
Félmeztelen — magam küszöbén.

(A nagyobbtól)
Végre megbizonyosodtam
(csak semmi szépítés!),
nem Bábele ez a jelennek,
és nem is májusfája.
Hát hagyjátok már kettesben
önmagammal.

MEGFORDULOK, JOBBAN LÁSSALAK

Itt versek születnek
gyermek-
és versszületésről.
Itt japánkertek készülnek
kiégett gyomból.
Megfordulok már,
jobban lássalak,
úgy eltűntél
a másolat között,
te köznapi fűszál.

KAPCSOLATAINK FELBOMLÁSA

Kedvesem,
érezem illatod.
Most lökte felém
a földgáz.
Érezem
feszülő homlokod,
a robbanás
téged is föltár.

Ne félj,
nem foglak
megölni:
már csak
fényesebb
tél jó.

VÁLTOZÁS

Megtörni
megtörni végül.
Leülni,
nevetni,
készül
már névjegyünk.